

Copila mea dragă,

Cât de cumplicită ar fi viața noastră dacă am fi doar copii ai oamenilor, ai părinților noștri după trup! Cât de triști sunt oamenii care n-au primit Vestea că suntem fii ai Tatălui Ceresc, Dumnezeu!

Dacă asta ar fi o minciună, n-ar mai trebui să trăim nici o clipă din momentul în care am crede în ea. Dar avem datoria să verificăm!

Să verificați, copii! Să verificați, oameni buni!

Să verificați adevărul acestei revelații: *Dumnezeu este Tatăl nostru Ceresc și ne înbește*. Tot ce ne doare nu e pedeapsa Lui, ci simțirea firească a lipsei de iubire pe care numai El ne-o poate oferi și fără de care nu putem iubi pe nimeni.

Tu, copila mea iubită,

În clipa în care ai apărut „din eroare de calcul” omenesc, ai fost aleasă de Dumnezeu Creatorul lumii, Care te-a dăruit pe tine și și-a dăruit tot de ce ai nevoie ca să biruiești potrivnicia lumii! Numai să te înduri să alegi Calea Împărăției ca fiind prioritara! Restul se schimbă de la sine!

Te îmbrățișez cu mult, mult drag și bucurie că te-am întâlnit.

Doamne, mulțumesc! Fiecare suflet pe care mi-l scoji în cale e un nou ocean de durere din care se naște un cosmos de bucurie! Mulțumesc!

Cu recunoștință,
Maica Siluana

Merit să fiu judecată

Tată,

Îți scriu o scrisoare în lumea de dincolo. Nu știi dacă m-ai iubit și nici nu cred asta. Sincer nici nu știi dacă știai cum mă cheamă. Nu-mi amintesc să mă fi strigat vreodată pe nume. Îmi amintesc doar că te uram... și că, atunci când ai murit, m-am bucurat că am scăpat de bătaie și de scandaluri când veneai acasă beat. Era în sfârșit liniște și nici nu mai era sum de țigardă în casă. Frații mei erau revoltăți că eu, lângă tine mort, stăteam și mă uitam la manualele mele din clasa a opta. De plâns, am plâns, că plângerea lumea, nu că îmi părea rău și nu știi dacă acum îmi pare rău... i-am spus mamei mele de curând asta și, probabil, mă judeca, dar eu asta am simțit... Nu se ciuvine, erai tatăl meu, îmi e rușine cu ce simt, dar asta simt. Aș vrea să mă fi jucat și eu cu tine, cum îmi povestește soțul meu cum se juca cu tatăl lui. Dar eu îmi amintesc cum ne ascundeam cu sora și fratele meu mai mic când veneai acasă beat. Nu îmi amintesc nici o bătaie pe care am luat-o efectiv, ci doar atmosfera aia de frică paralizantă să nu luăm bătaie. Îmi amintesc când l-ai băntut pe fratele meu mai mic cu biciul și îi plângeam de milă, și acum plâng, parcă mă băteai pe mine. Nu mai vreau să te urăsc, dar nu știi dacă pot. Am și eu copilul meu acum și când mă enervează îmi vine să îl bat, mă abțin cu greu și îmi dau seama că de la tine am învățat să îmi gestionez aşa mânia. Câtă supărare pe un biet copilaș care nu are nici doi ani și nu înțelege ce face. Vreau să te iert că să pot să îmi înbesc copilul și să mi sufere cum am suferit eu. Am citit că copiii bătuți au tendința să

își bată și ei copiii. Nu vreau asta. Vreau ca copilul meu să aibă parte de dragostea de care eu nu am avut parte de la tine. Dumnezeu mi-a dat-o pe mama lângă mine, o femeie iubitoare și cu frică de Dumnezeu care m-a iubit ea măcar.

Uneori mă gândesc că eu și soțul meu ne înțelegem bine și parcă mă simt vinovată, simt că o să plătesc, cu siguranță, pentru linistea mea, pentru că mi se poate ca o familie să trăiască în sericire, iar bărbatul să mi bea și să fie iubitor.

Sora mea mai mare cu zece ani nu își amintește așa de tine, zice că pe ea nu ai băntuit-o și că nu își amintește de ce zic eu. Cum se poate? Am înnebunit eu? Amintirea atmosferei de frică paralizantă de unde o am? Sora mea de vîrstă apropiată îmi împărtașește amintirile.

Eram mică atunci când ai murit, aveam treisprezece ani, dar am simțit bucurie că mi mă mai faci de rușine față de copii, că mi mă mai bate nimeni. Doamne, mi-e rușine de sentimentele mele! Mama, săracă, încerca să ne protejeze de bătăile tale, dar nu reușea tot timpul și frica nu putea să ne-o scoată din suflet.

Îmi amintesc că, atunci când eram mică, îmi făcea placere să bat alți copii mai mici fără nici un motiv. Era o placere sadică. În general, aveam o problemă cu fetișele și îmi venea să le bat. Parcă și acum am reminiscențe din sentimentul ăsta și mă bucur că mi-a dat Dumnezeu un bațiat.

Îți scriu această scrisoare ca să scot sentimentele din suflet și să facem pace. Nu cred că, dacă ai fi trăit, aș fi îndrăznit vreodată să te înfrunt și să îți spun. Ai murit, dar noi nu ne-am încheiat socotelile. Vreau să

le închelui. Aș vrea să te iert, dar deocamdată nu pot. Nu pot să uit. Poate nu pot pentru că m-am îndepărtat de Dumnezeu. Mă îndoiesc uneori de existența Lui. Știu că e un mare păcat, dar trebuie să recunosc față de mine că să pot să ajung pe calea lui Dumnezeu, să îl simt alături de mine. Mi-e rușine de mine. Aș vrea să fiu ca mama, o femeie simplă care crede fără să cerceteze. Dar eu m-am apucat să cercetez și mă afund în necredință. Doamne, ajută-mă să ies și să fac linină. Ajută-mă să îmi cresc copilul pe cărările Tale. Părinții sunt răspunzători de mantuirea copiilor și eu suntem un părinte necredincios. Nu știu ce să fac și cum să mă îndrept. Din această necredință, am „dobândit” și o grămadă de frici, pentru că am impresia că eu trebuie să controlez totul și să asigur linistea familiei mele.

Măicuță, merit să fiu judecată aspru. Greșesc și nu știu cum să mă îndrept. Ajută-mă și roagă-L pe bunul Dumnezeu să mă ajute.

Ma

Copila mea iubită,

Nu, nu meriți să fii judecată deloc! Îți trăiești și plângi durerea așa cum poți acum. Dar ai un suflet onest și te rogi curat lui Dumnezeu și El îți va asculta rugăciunea. Da, tu ai nevoie să cercetezi ca să crezi! Și te rog să o faci și așa: Să ascultă de cele pe care îți le cere Domnul ca să intri în Bucuria Lui ca de niște ipoteze pe care vrei să le verifici. Să faci ce spune Domnul ca să vezi dacă e adevărat. Dacă nu faci asta, nu vei fi onestă, ci te vei încrede în părerea ta, în prejudecătile tale. Nu? Acum cred că ai destule dovezi concrete despre capacitatea părinților tale de a te conduce la sericire. Poate că a venit

vremea să pui la încercare și poruncile Lui. Eu aşa am făcut și aşa am intrat în Bucuria Lui cea sfântă și aşa am ieșit din închisoarea „poveștii vieții mele ca tragedie” și am intrat în povestea vieții mele aşa cum o vede El!

Iertarea e o poartă, Copil drag!

Îndrăznește să-o deschizi!

Învățând să ierți, vei descoperi că nu ești vinovată că te-ai bucurat de moartea tatălui tău abuzator și că acea bucurie nu era semnul unei răutăți sau al lipsei de iubire, ci onestitate nevinovată de copil. Și vei mai învăța că acum îl poți ajuta pe sărmănatul tău tată cu iertarea și rugăciunile tale.

Și nu meriți să fii judecată aspru nici pentru nepuțințele tale, și nici pentru nereușitele tale. Judecata nu te va ajuta să schimbi ceva. Ai nevoie de înțelegere și de avertizarea că nunțai tu alegi să te schimbi sau nu! Împotrivindu-te schimbării pe care o cere inima ta acum cu atâtă ardoare, ai face primul păcat cu adevărat mare din viața ta.

Cu drag și rugăciune și încredere
că vei merge mai departe pe Cale,

Maica Siluana

Scrisori către părinți

Dragă tată,

Mi-e frică de tine. Frica asta sălbatică o simt acum în fața duhovnicului meu. Transpirația rece, picioarele care îmi tremură, panica și dorința de a fugi. Fiindcă mi-e frică de tine, tată, ați, la 26 de ani, când sunt la sute de kilometri și la ani distanță de tine (fiindcă nu tu, tată de ați, mă sperii, ci cel de atinici, tatăl copilariei mele).

Mi-e teamă că orice fac poate fi greșit și mi-e teamă fiindcă nu știu care sunt regulile după care te ghidezi când decizi că am făcut ceva greșit, îmi mi le-ai zis niciodată. Singura mea bănuială e că decizi că fac ceva greșit după cum te simți tu, după cât de incomodă îți sunt. Așa că vreau să dispar din fața ta, încerc să devin din ce în ce mai invizibilă, poate nevăzându-mă nu o să mai vezi când gresesc, poate o să dispară tensiunea aia insuportabilă din casă. Poate că e suficient să dispar eu. Dacă dispar eu, oare dispare și durerea și frica?

Mi-e teamă că atinici când te uiți la mine nu vezi nimic. Te vezi pe tine, într-un fel ciudat. Ochii tăi trec mereu dincolo de sau prin mine.

Și mi mi-ai făcut niciodată nimic fizic. Atinici, de unde toată ura asta pe care am simțit-o în copilarie față de tine? Te-am urât, tată. Mi-am dorit să mori, că să avem liniște.

Sunt furioasă pe tine. Îți amintești când, pe la cinci ani, m-a luat mama la serviciu, dar te-a rugat pe tine să mă iezi cu autobuzul fiindcă ea avea ceva de făcut? Și când a venit autobuzul, când dădeai să te urci în el, mi-ai zis: „Du-te la mă-la!”, și n-ai înțeles nici până azi de ce și-era rușine cu mine. Așa că am fugit la mama, aproape era să o ratez, fiindcă era pe punctul de a pleca, și îmi amintesc panica și spaima aia înfricoșătoare că dacă nu o găsesc ce fac? Nu aream unde să mă duc.

Toate promisiunile neîmplinite. Tăi le amintești? Când ai luat o sacosă și ai zis că te duci să ne iezi mere și m-am bucurat, fiindcă îmi plăcea mult merele. Dar sora mea mi-a zis că minți, că te duci să bei, iar eu nu am crezut-o. Și te-ai întors după câteva ore beat și fără mere. Îmi amintesc cu furie și durere adâncă cum nu roiam

să cred, cum treceau orele una după alta și fiecare oră care trecea era din ce în ce mai greu de suportat. De atunci eu nu mai am încredere în nimeni. Eu cred că până și cei care par a mă iubi de fapt mint și când spun că se duc după mere de fapt se duc la băut. și sunt singură, tare singură. Fiindcă mi-e frică să las pe cinera să intre în sufletul meu. și e greu aici. Așa e și la tine în suflet?

Tată, mi-e greu să-ți zic asta, dar trebuie. Când am zeam noaptea, în adolescență, când veneai beat și te culcai cu mama, vorbindu-i în același timp urât, mă simțeam de parcă aş fi asistat la un viol, în care victimă nu zicea nimic. Am urât perejii subțiri ai apartamentului, am acuzat-o pe mama pentru că a acceptat astfel de lucruri, pentru că tăcea, dar pe tine nu am reușit niciodată să te acuz de ceva. Nici azi nu pot să formulez exact ce simt. Știu doar că noaptea, în patul meu, cu sora mea dormind lângă mine, mă simțeam de parcă eram victimă și călău în același timp. și mi aveam curajul să acuz decât victimă. Iar eu, unde eram eu? Nu știu. De atunci am uneori greutăți în a auzi ce-mi zic ceilalți. Pentru că atunci, în noptile alături, îmi înfimdam perna pe cap până simțeam că mă dor urechile, încercam într-un fel să-mi blochez simțul auzului, ca să nu mai aud. și-mi amintesc ușurarea cu care vedeam lumina aprinsă la baie, însemnă că se terminase coșmarul pe seara aia, puteam să respir din nou. Până în altă seară... Lucrurile pe care i le-ai spus într-o seară, vulgar (despre cum făceai acel lucru când era tânără) m-au scos din lumea în care trăisem până atunci. De a doua zi, ceva s-a modificat în percepția realității. Îmi amintesc că eram la școală, și ce se întâmpla acolo

părea un vis, oamenii erau ireali, era un fel de perdea de fum prin care vedeam tot ce se întâmpla în jurul meu.

Iar azi, tată, mor de frică ori de căte ori mă apropii în biserică de un părinte, și sunu furioasă. și mi am pe cine să fiu furioasă. Pe tine, cel care azi pari atât de pierdut și rupt de realitate și boala și singur cu spaimele tale de care n-ai unde fugi decât în alcool, fiindcă mama și noi nu mai suntem lângă tine, pe tine nu pot fi furioasă. Pe cine atunci?

Tată, știu că se ascund răni în tine de care habar nu ai. Știu că atunci când ai fost mic ai suferit și ai stat mult timp departe de casă, singur în centre de recuperare câte trei luni pe an, departe de familie, de acasă, pe când aveai 6, 7, 8 ani. și când te-am întrebat dacă și-a fost greu, ai zis că nu. Cine știe, poate nu și-a fost.

Tată, îmi doresc tare mult să te iert, ca să nu repet greșeala făcută cu mama, pe care prea târziu am văzut-o, când nu am mai putut face nimic. Dar nu pot, tată, încă nu pot.

Și să știi, tată, că ura mea era doar o îmbire pe dos. Cred.

Dragă mamă,

Sunt furioasă. Supărată. Mânoasă. Mă doare că atunci când vin la tine să-ți spun ce mă doare, mă respingi sau taci. și nu mă îmbrățișezi niciodată. Nu-ți pun mâna pe capul meu, pe mâna mea, nu mă atingi. Mă respingi. Cu toată ființa mea de copil, simt cum mă respingi. De ce, mamă? Ce și-am făcut? Ce vină aveam eu pentru neîmplinirile tale, mamă? De ce nu mă înțeai, mamă?

Când am făcut mizerie cu plastilina, mi-ai dat o palmă peste obraz care m-a duruit tare de tot. M-a duruit că pentru o amărâtă de planșă de plastilină m-ai lovit peste față.

Mereu erai nemulțumită de ce nu făceam. De ce nu eram. Nu observai că luam mereu zece, că eram cumințe, frumoasă, intelligentă. Când îți-am zis că toți mă consideră urâtă, pe la 13-14 ani, nu ai zis nimic. Nu ai putut să mă privești în ochi, să-mi zâmbești, să-mi zici că sunt frumoasă, dar că ei nu știi încă. Și m-a duruit tacerea ta aşa tare. Azi înțeleg că nici ţie nu îți-a zis nimenei că ești frumoasă și bine și deșteaptă. Iartămă, mamă, că nici eu nu am putut să-ți zic asta cât ai trăit! Iartămă că mereu m-am opus ţie, te-am respins, nu am vrut să te ajut, am fost uneori rea cu tine.

Apoi, îți-am zis o dată că vreau să mor și mi-ai zis: „Și eu, mamă, vreau să mor”. Eu și azi mai vreau asta din când în când...

Și tacerea și acceptarea ta în loc să zici „Nu”, în loc să ne aperi cumva. Sunt furioasă pentru că m-ai lăsat să cred că aşa e viața, că merit să fiu ignorată, că nu trebuie să vorbesc despre mine.

Mamă, în același timp mă doare susținutul! Cine știe cum a fost viața ta de copil. Știi că mama ta a avut o copilărie grea, că i-a murit mama la patru ani și a fost crescută de bunici și că bunicul ei bea și era violent. Mi-a povestit că trebuia să fugă când intra bunicul ei băut pe poartă și că o bătea pe bunica ei. Apoi la 16-17 ani el a vrut să o omoare cu un lemn de foc, și bunica spunea că și la 20 de ani după căsătorie îl visa cu lemnul ridicat deasupra ei să dea în ea. Apoi tu, mamă, cea mai

mică din familie, poate ai avut parte de cea mai puțină afecțiune și grija, și știi că atunci când areai 10-11 ani bunica a stat nouă luni într-un sanatoriu pentru boli de plămâni. Cine știe ce greu și-o fi fost atunci. Îmi pare tare rău că nu am mai apucat să vorbim, că știi atât de puține lucruri despre tine.

Mamă, te-am respins atâtă timp încercând să mă distanțez de suferința ta insuportabilă pentru mine, și prea târziu, mult prea târziu, te-am văzut așa cum erai: un copil în căutarea unei iubiri pe care n-ai găsit-o niciodată. Mamă, mă rog pentru tine, mă rog ca susținutul tău să fi găsit iubirea Acasă, la Domnul, să fii Acolo, în brațele Lui.

Mamă, știi că sunt frumoasă pentru că și tu ai fost frumoasă? Zilele trecute, cinera mi-a zis: „Cred că mama ta a fost o femeie superbă”. Mi-a venit să plâng de rușine. Pentru că n-ai fost niciodată frumoasă pentru mine, erai doar obosită, deprimată, nemulțumită.

Mamă, eu m-am simțit violată în nopțile acelea când îl auzeam pe tata vorbindu-ți urât în timp ce se culca cu tine. Și te-am acuzat mereu că ai acceptat o astfel de viață, condamnându-ne astfel și pe noi să trăim aşa. De ce nu ziceai nimic, măi, mamă??? Copilul care eram voia aşa mult o mamă demnă, care să râdă (nu râdeai doar când trebuia să-ți disimulezi suferința).

Mamă, mi-am dorit aşa mult ca mânăstirea aceea de pe obrazul meu de ultima oară când te-am văzut, înainte să mori, să se fi întâmplat mai demult, să-ți fi simțit iubirea când încă mai aveam timp să reparăm ceva!

Și să știi că te iubesc, chiar dacă încă sunt supărată pe tine. Știi că ai făcut ce ai putut.

Maică,

Primul meu gând a fost că nu-aș vrea să-mi apară scrisorile pe site, dar apoi mi-am amintit cât de mult m-a ajutat pe mine să citeșc ce au scris alții despre experiențele lor. Așa că dacă credeți că ar fi de folos cuiva să citească ce e scris acolo, puteți să le puneti.

Poate nu o să mă credeți, dar cred că i-am iertat. Nu știu exact cum s-a întâmplat sau dacă doar mi se pare... cred că rămâne de văzut (oricum, m-am aplicat de Sesiunea opt, dar a fost ciudat, nu a mers chiar cum ziceați dumneavoastră sau cum mă aşteptam eu). Dar pentru mine cheia a fost să accept că durerea aceea care a părut fără capăt la un moment dat vine din iubire. Nu știu exact cum, dar am simțit că, dacă nu i-aș fi iubit atât de mult pe părinții mei, nu m-ar fi durut atât de mult și atâtă timp. și acum cheia acceptării oricărei dureri asta pare să fie pentru mine: mă doare penru că te înbesc, și pentru că te înbesc te iert pentru rana care mă doare. Dacă vi se pare că sunt „pe lângă Cale”, să-mi ziceți.

Apoi am avut o perioadă care acum pare să se finalizeze în care am avut cu adevărat senzația că suntem un copil ocrotit de dragostea unui Tata. Mi-e greu să descriu în cuvinte, dar stăruie în mine un gând, pe care nu știu cum să îl formulez: cum că Dumnezeu nu ne zice niciodată, Nu, să nu cădem în păcat, ci este ca un Tata la care dacă alergăm de fiecare dată când cădem, de fiecare dată El ne ridică și ne scutură de praf și ne ține în brațe. și ne dă mângâierea Lui, pe care apoi suntem

și noi datori să o dăm mai departe, celor nemângâiați. Sunt astăzi doar cîuvinte? Să nu fie. Poate ar trebui să descriu mai multe, dar cîuvintele nu-mi ies.

Ce

Copila mea iubită,

Nu, nu sunt numai cuvinte. Dimpotrivă, e ceva mult mai mult și de dincolo de aceste cuvinte prin care îmi împărtășești inexprimabila ta trăire și înțelegere. și-ți sunt recunoscătoare pentru asta și pentru că ți-ai depășit „angoasa de dăruire”, cum ar numi specialiștii din știința psihismului uman acel prim gând de a nu accepta să punem scrisorile tale pe site. Mulțumesc mult și îl rog pe Domnul să lucreze prin ele cum știe El.

Eu sunt mereu și mereu mai uimită de cum lucrează Dumnezeu cu fiecare suflet în parte! Cei ce mergeți cu onestitate și hotărâre până la capăt primiți de la Sigurul Adevăr, fiecare, altă față a Adevărului Său despre voi și El. Fiecare este într-o relație personală cu Viața și fiecare este chemat să trăiască diferit și această diferență nu ne desparte, ci ne unește între noi, într-o nouă armonie. Așa că e minunat că Sesiunea ta opt nu e cum spun eu și, și mai minunat, nu a fost cum ți-ai imaginat tu. Da, e minunat! și eu sunt bucuroasă când vă împărtășești experiențele unii altora tocmai pentru a descoperi și dori această unicitate la care suntem chemați. Numai păcatul, patimile ne fac la fel, ne uniformizează.

Bcurie sfântă și spor pe Cale, Copila mea!

Maica Siluana